

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-810/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Janžića, OIB: 88700213196, Brodski Varoš, Ulica Sv. Roka 8, zastupan po punomoćniku Andreju Garić, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, zastupana po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 28. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja Andreja Garića, odvjetnika, i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 26. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba iz točke 12.st.3. Ugovor o kreditu br. 9012521937, sklopljenog dana 22.5.2007. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedno cijelih pedeset posto) od iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb da tužitelju Ivanu Janžić, OIB: 88700213196, Brodski Varoš, Ulica Sv. Roka 8, u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 318,53 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od 24. svibnja 2007. po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. godine propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog

kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

III. Utvrđuje se da je nišetna odredba iz članka 1.st.4. Ugovor o kreditu br. 9022390034, sklopljenog dana 21.5.2018. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D).“

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb da tužitelju Ivanu Janžić, OIB: 88700213196, Brodski Varoš, Ulica Sv. Roka 8, u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 23,09 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 22.svibnja 2018. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

V. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 413,28 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine , sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio dva ugovora o kreditu od kojih dana 22.5.2007. Ugovor o kreditu broj 9012521937 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje iznos od

160.000,00 HRK, na rok otplate kredita u trajanju od 120 mjeseca kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti.

1.1. Nadalje da je 21.5.2018. sklopio Ugovor o kreditu broj 90223900034 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje iznos od 58.000,00 HRK, na rok otplate kredita u trajanju od 84 mjeseca kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti.

1.2. Navodi da je predmetnim tipskim Ugovorom o kreditu broj 9012521937 od 22.5.2007. u točki 12. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,50% od iznosa kredita koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita te da je tuženik prilikom isplate kredita 23. svibnja 2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 2.400,00 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR iznosi 318,53 EUR.

1.3. Navodi da je predmetnim tipskim Ugovorom o kreditu broj 90223900034 od 21.5.2018. u članku 1. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita te da je tuženik prilikom isplate kredita 21. svibnja 2018. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 174,00 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR iznosi 23,09 EUR.

1.4. Ističe da se o ugovornim odredbama za tzv „ulaznu naknadu“ nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika (banke) implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja i tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste naplaćuje.

1.5. Navedene odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštene i nišetne te ne proizvodi pravni učinak.

1.6. Zaključno, tužitelj navodi da s obzirom da je tuženik temeljem gore navedenih nepoštenih odredbi o ulaznoj i izlaznoj naknadi u predmetnom ugovoru iste naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

1.7. Predlaže da se u ovom postupku utvrdi nišetnost ugovornih odredbi o ulaznim naknadama i tuženik obaveže na plaćanje parničnog troška skupa sa zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik se u odgovor na tužbu protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti.

2.1. Oспорava osnovanost potraživanja, te ističe prigovor zastare.

2.2. Ne osporava da su ugovorne strane sklopile dva ugovora o kreditu, jedan od 22.5.2007. i drugi 21.5.2018., da se radi o ugovorima u kunama, međutim da su sklopljeni u različitim vremenskim periodima u kojima je regulativa koja je bila na snazi bila različita, da je 2018. na snazi bio Zakon o potrošačkom kreditiranju koji nalaže bankama niz procedura vezanih uz upozoravanje klijenata sa svim elementima ugovornog odnosa koje procedure je tuženik u potpunosti proveo i upoznato klijenta sa svim elementima ugovora sukladno odredbama Zakona. Slijedom navedenog u konkretnom se slučaju nikako ne može govoriti o nišetnim ugovornim odredbama jer

su iste obavljene sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju. U opisu i navodima tužbe tužitelj ugovore tretira na jednak način iako je zakonska regulativa 2007. i 2018. godine bila vrlo različita, jer je u međuvremenu došlo do izmjena i dopuna Zakona o zaštiti potrošača, te je na snagu stupio Zakon o potrošačkom kreditiranju.

2.3. Tužena smatra da tužitelju nisu Ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača niti je isti dokazao da bi bio potrošač, a sve jer tuženi nije koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na završne odredbe ugovora o kreditu. Navodi da su odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% od iznosa kredita, odnosno 0,30% od iznosa kredita, a što je svakako naknada niža od bilo koje druge i uobičajene tako da se evidentno radi o naknadi koja je pregovarana odnosno ispregovarana na vrlo mali postotak. Nadalje, da navedeni postoci ugovorne naknade ne mogu predstavljati iznose koji su prouzročili znatnu neravnotežu u ugovornom odnosu stranaka.

2.4. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na isplatu naknada za koje se predlaže utvrđenje ništetnosti, a obzirom se radi o zastarjelim potraživanjima to ne postoji pravni interes za utvrđenje ništetnosti.

2.5. Navodi da se ne radi o nejasnim i nerazumljivim odredbama, a naknade su plaćene prilikom dizanja kredita te su danom pokretanja tužbe sva potraživanja u zastari. Kako je kondemnatorni dio u zastari, tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti jer da je tužba podnesena izvan općeg zastarnog roka od pet godina.

2.6. Tužena ističe da se u spornom ugovoru ne radi o odredbi/odredbama o kojoj nije pojedinačno pregovarano, a čak i da nije da bi se radilo o odredbi koja je protivna načelu savjestnosti i poštenja i da bi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita – navodnog potrošača. Nakade iz Ugovora ne predstavljaju neravnotežu, te su svakako jasne, transparentne i na zakonu osnovane.

2.7. Nadalje da je u vrijeme sklapanja prvog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o bankama (NN 84/02,12/06, 117/08, 74/2009) koji je predviđao i dozvoljavao ugovaranje naknada za obavljanje bankarskih poslova. Ugovorom o kreditu utvrđuje se iznos, te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita (ZOO čl.1022 st.2), a troškovi obrade kredita su sukladno ovom zakonskom članku uvjeti davanja kredita. Tako je ova naknada za obradu kreditnog zahtjeva ugovoreni uvjet davanja kredita i radi se o valjanoj i zakonom određenoj pravno osnovi. Budući ZOO izričito navodi da se uvjeti ugovora utvrđuju Ugovorom o kreditu, ne može biti riječi o tome da su konkretne naknade ugovorene bez valjane pravne osnove.

2.8. U vrijeme sklapanja prvog ugovora primjenjivao se Zakon o obveznim odnosima i Zakon o bankama, dok je Zakon o potrošačkom kreditiranju donesen tek 2009. i vrijedio je od 1.1.2010. Članom 2. st.1 t.7 Zakona o potrošačkom kreditiranju određeno je da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi sa ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku osim troškova javnog bilježnika, koja činjenica govori u prilog toga da je tuženi osnovano naplatio spornu naknadu.

2.9. Naknade za obradu kreditnog zahtjeva su zakonom određene i propisane naknade te se radi o naknadama koje su utemeljene na zakonu te o naknadama koje su standard bankarskog poslovanja u svim državama svijeta sa razvijenim tržišnim gospodarstvom. Naknada iz ovog ugovora određena je 2013. tako da je određena sukladno tada važećim propisima i sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju.

2.10. Smatra da su ugovorne odredbe o naknadama razumljive i jasne, pa ih je tužitelj mogao uočiti jednostavnim čitanjem te razumjeti i shvatiti, a što je potvrdio svojim vlastoručnim potpisom ugovora o kreditu. Ugovor je osnažen i solemnizacijom kod javnog bilježnika.

2.11. Ovdje sporna ugovorna odredba nije ništetna prema čl.322 ZOO-a jer nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima niti moralu društva. Radi se o slobodno uređenom obveznom odnosu u smislu čl.2 ZOO-a . Odredba je jasna i transparentna, razumljiva te iz nje tužitelj može i mogao je lako razabrati ekonomske posljedice iste.

2.12. Zaključno, smatra da neosnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva proizlazi iz navoda odgovora na tužbu jer nema osnove za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi jer nije ostvaren niti jedan zakonski razlog za navedeno, sporna je odredba transparentna, uočljiva i jasna, naknada ne predstavlja neravnotežu u odnosu ugovornih strana, tužitelj je bio svjestan ekonomskog značenja ugovorene odredbe, je volja ugovornih strana jasno i nesumnjivo određena Ugovorom o kreditu te nema zakonske osnove da se ista tumači, a kako je ista jasno i nedvojbeno iskazana ugovorom, je Ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika te isti predstavlja javnu ispravu čiju istinitost nije dopušteno parničnim postupkom utvrđivati drugačije no kako glasi i kako u ispravi jasno i istinito stoji, jer je ista kao i presuda zakon među strankama, tužitelj nije dokazao da je bio potrošač, nema stjecanja bez osnove, te je tužitelj ostvario određene koristi, jer su protekli svi rokovi koji određuju zastaru, te se radi o zastarjelim potraživanjima i pravima, nema neravnoteže u pravima i obvezama strana, nisu se ispunile pretpostavke za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva, a nastavno niti kondemnatornog.

2.13. Slijedom svega iznesenog predlaže tužitelja odbiti s tužbom i tužbenim zahtjevom te potražuje troškove prouzročene predmetnim postupkom.

3. U nastavku postupka stranke su u bitnome ostale kod svojih prvotnih navoda.

4. Tužitelj se u podnesku od 2. veljače 2026. očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu i istakao da vezano uz prigovor zastare tužiteljevog potraživanja da je VSRH svojim pravnim shvaćanjem Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. potvrdio kako tužiteljevo potraživanje nije u zastari, a da na to ukazuje i priopćenje navedenoga objavljeno na web stranici VSRH dana 28. travnja 2021. u kojemu se obavještava da je SUD EU u presudi C-485/19 od 22. travnja 2021. zauzeo identično stajalište kao i VSRH, a prema kojemu se: zastara restitucijskog zahtjeva kod potrošačkih ugovora u slučaju ništetnosti računa od takovog utvrđenja, a ne od izvršnog plaćanja.

4.1. Nadalje tužitelj ukazuje kako ciljevi Direktive vijeća Europske zajednice 93/13/EEZ od 5.4.1993.g. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima nisu implementirani isključivo u Zakon o zaštiti potrošača već i u odredbe članaka 295. i 296. ZOO-a i to, radi ostvarenja zaštite jednakosti prava šireg kruga sudionika obveznopравnih odnosa (čl.16. ZOO-a) u ugovarnju općih uvjeta ugovora. Sukladno čl. 295. ZOO-a, Opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) obrascu ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Prema odredbi čl. 296. ZOO-a, ništetne su

odredbe općih uvjeta ugovora koje protivno načelu savjesnosti i poštenja prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

4.2. Tužitelj ukazuje kako je analizom predmetnog Ugovora o kreditu razvidno je da je tekst istoga sastavljen u banci (od strane tuženika), potpisan i predan klijentu (tužitelju) radi solemnizacije ugovora, kako je isti formularni, tipski ugovor koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno kako je istim bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora. U konkretnom slučaju se nije pojedinačno pregovaralo o odredbi o troškovima tzv. ulazne i izlazne naknade niti je tužitelj na bilo koji način uopće mogao individualno pregovarati o takovim odredbama obzirom da su iste bile unaprijed formulirane od strane tuženika pa tužitelj nije imao niti mogućnost utjecaja na njihov sadržaj. Prema tome, budući da je tužitelju kao korisniku predmetnog kredita ostalo nepoznato koji su troškovi obuhvaćeni naplatom tzv. ulazne naknade za odobravanje kredita i izlazne naknade za prijevremenu otplatu kredita, zajedno sa činjenicom nemogućnosti pregovaranja o navedenim odredbama rezultiralo je dovođenjem tužitelja u neravnopravan položaj koji je za posljedicu imao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između strana zaključenog ugovora na štetu tužitelja, a radi čega se odredbe kojima se korisniku kredita nameće plaćanje ulazne naknade u konkretnom slučaju imaju se smatrati nepoštenima i posljedično ništetnima.

4.3. U odnosu na (ne)transparentnost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi ističe da s obzirom da se sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluga (osobito u vidu razine obaviještenosti), po stavu Suda EU zahtjev jasnog i razumljivog teksta iz čl. 5 Direktive ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita za potrošača, već i da: sukladno točki 67. Poziva se na presude Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16.7.2020.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe točke 12. st.3. Ugovor o kreditu br. 9012521937 od 22. svibnja 2007., u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedno cijelih pedeset posto) od iznosa kredita.“, i odredbe iz članka 1.st.4. Ugovor o kreditu br. 9022390034 od 21. svibnja 2018. u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D)“, te s tim u svezi isplate stečenog bez osnove.

6. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 22. svibnja 2007. tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 9012521937 kojim je kreditor stavio tužitelju na raspolaganje iznos od 160.000,00 kuna (članak 1.),

- da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (članak 12.3.),

- da je kredit odobren kao nenamjenski (članak 2.),
- da je naknada naplaćena 23. svibnja 2007. u iznosu od 2.400,00 HRK,
- da su 21. svibnja 2018. tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9022390034 kojim je kreditor stavio tužitelju na raspolaganje iznos od 58.000 kuna (točka (A) uvodnog dijela ugovora),
- da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu u iznosu od 174,00 kuna (točka (D) uvodnog dijela ugovora),
- da je kredit odobren kao nenamjenski (članak 2.),
- da je naknada naplaćena 21. svibnja 2018. u iznosu od 174,00 HRK.

7. Sporno je da li su odredbe kojima je ugovoreno plaćanje jednokratnih naknada sadržane u članku 12.3 Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 9012521937 i točki D. Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9022390034 ništetne. Sporno je da li tužitelj ima status potrošača i aktivnu legitimaciju u ovoj pravnoj stvari. Sporno je da li ima pravni interes za podnošenje predmetne tužbe. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja.

8. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 9012521937 od 22. svibnja 2007. (str. 12-16 spisa), u Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9022390034 od 21. svibnja 2018. (str. 10-11 spisa), u podnesak tužitelja od 11. studenog 2025. (str. 8-9 spisa), u dopis tuženika od 11. prosinca 2025. (str. 7 spisa). Proveden je i dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

9. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

10. Saslušan pred sudom tužitelj je iskazao da se sjeća da je u 2007. realizirao kredit za dovršenje stambenog objekta, u naravi obiteljske kuće koja mu je služila isključivo za stanovanje. Nadalje da je u 2018. realizirao brzi gotovinski kredit koji je utrošio za daljnje potrebne radove na stambenom objektu. Iskazao je da kuću koristi za privatne potrebe i da na sebi nije imao nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu, da je sve vrijeme od realizacije oba kredita pa do danas radio kao policajac. Kredit je realizirao nakon razgovora u banci tuženika kojom prilikom nije bilo govora o ničemu osim o visini kredita i periodu otplate. Tvrdi da nije bilo govora o nikakvoj naknadi za koju je znao da će banka nešto ustegnuti, ali mu nije pojašnjeno za što će se navedena naknada utrošiti. Visinu štete odnosno stečenog bez osnova temelji na potvrdi koju mu je izdala banka iz koje je jasno vidljivo kolike iznose po svakom od kredita je banka ustegla. Oba kredita je otplatio u cijelosti ustegama na plaći i nitko mu nije otplaćivao njegove obveze po kreditima. U vrijeme realizacije kredita iz 2007. nije

bio oženjen, a do kredita realiziranog u 2018. ali su krediti plaćani iz njegove plaće trajnim nalogom. Posebno je istakao da se prodajni razgovor svodio samo na prikupljanje dokumentacije potrebne za realizaciju kredita i s tim u svezi njegove kreditne sposobnosti. Ugovor je pročitao u dijelu u kojem ga je zanimao i znao je koji iznos realizira i na koji rok ali nije bilo nikakvog pojašnjavanja i razgovora vezanog uz ugovorne odredbe a posebno ne uz odredbu o naknadi za obradu kredita. Istakao je da je nakon razgovora u periodu od daljnjih par dana došao u banku gdje ga je čekao unaprijed sačinjen ugovor na čiji sadržaj nije imao utjecaja.

11. Iz iskaza tužitelja je nesporno utvrđeno da je realizirao nenamjenski kredit koji je utrošio za dovršenja i adaptacije obiteljske kuće koju je koristio za osobne potrebne, odnosno da realizirani iznos kredita nije koristio u bilo kakve poslovne svrhe. Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. navodi svoje pravno shvaćanje koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužitelj u predmetnom ugovornom odnosu imao status potrošača.

12. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je sam otplaćivao kredit od svoje plaće tako da je i aktivno legitimiran za postavljanje tužbenog zahtjeva. Činjenica da je bio oženjen i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije od utjecaja na njegovu aktivnu legitimaciju jer je nesporno da je on osobno stranka u ugovornom odnosu sa bankom i kao takav bio obveznikom plaćanja obveza iz ugovora. Uostalom, banka, ovdje tuženik, zasigurno zna (ili bi trebala znati) tko i kako je vratio kredit, odnosno sa čijeg računa su novčana sredstva zaprimana ili tko ih je donosio u banku.

13. Tuženik je osporio pravo tužitelja postavljanja deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi i s tim u svezi kondemnatornog zahtjeva za isplatom, koji prigovor je sud odbio kao neosnovan.

14. Člankom 187. st. 1. ZPP-a predviđeno je da tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave a u st. 2. istoga članak navodi se da se takva tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

15. Nesporan je interes tužitelja na utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi jer isto predstavlja osnov za postavljanje kondemnatornog zahtjeva za stjecanje bez osnova. Kako je tužitelj stranka u ugovoru u kojem pojedine odredbe smatra ništetnim, nesporno je postojanje njegovog interesa za postavljanjem predmetnog tužbenog zahtjeva.

16. Pročitanu materijalnu dokumentaciju sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužitelja koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornim ugovornim odredbama o ulaznoj naknadi nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužitelja istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz visinu kredita i periodu otplate, uz potrebnu dokumentaciju za dokazivanje kreditne sposobnosti, da mu nije pojašnjeno na što će se naknade trošiti, da nije mogao utjecati na njihovu visinu i da su odredbe o naknadama bila predviđena na unaprijed sačinjenom tipskom ugovoru.

17. Temeljem provedenih dokaza u postupku, ovaj sud smatra da su sporne odredbe sadržane u članku 12.3 Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 9012521937 i točki D. Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9022390034 ništetne u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZZP), i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO).

18. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

19. Tuženik nije osporio navode tužbe tako da nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužitelja, valjano upozorio i upoznao s odredbama o ugovornoj naknadi, niti mu je pojašnjeno kako se iste formiraju i koji troškovi su njima obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovornih naknada u naznačenim visinama.

20. Navodi tuženika da su ugovori solemnizirani odnosno sklopljeni u obliku javnobilježničkog akta kojom prilikom je dodatno i javni bilježnik objasnio sudionicima u kreditu smisao navedenog ugovora i tog pravnog posla, zatim sadržaj ugovora i posljedice istog, nisu od utjecaja za donošenje odluke o osnovanosti postavljenog tužbenog zahtjeva. Ovo iz razloga što javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu potrošaču nije mogao objasniti ništa o ulaznoj naknadi, njihovoj namjeni a čak niti o visini (jer je izlazna naknada neodrediva) niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom pravu. Sve navedeno proizlazi i iz pravnog shvaćanja iz odluke Ustavnog suda RH broj U-III-4223/2021 od 1. prosinca 2021. prema kojem se saslušanjem javnog bilježnika ne može utvrđivati obaviještenost potrošača prije sklapanja ugovora

21. Uvidom u ugovore o kreditu nesporno je da u odredbama vezanim uz naknade ništa nije navedeno osim da će se naknada naplatiti kao trošak kredita u visini koja je navedena u postotku odobrenog kredita, odnosno u drugom ugovoru u iznosu. Tužitelj je takvom odredbom imao informaciju o obvezi plaćanja predmetnih naknada ali ne i o

razlozima koji opravdavaju plaćanje tih naknada (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih), odnosno nije imao informaciju o njihovim krajnjim svrhama.

22. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

23. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

24. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

25. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za trošak obrade, odnosno prijevremenog zatvaranja kredita, nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužitelja utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade odnosno zatvaranja kredita i tužitelju kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretno usluge, materijalnih troškova i dr.). A banka ga je naplatila i to prilikom realizacije kredita, unaprijed, odnosno prilikom prijevremenog zatvaranja kredita.

26. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužitelj kao potrošač bio u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe.

Tužitelj je po zanimanju policajac i nema financijskih znanja kao tuženik, niti je mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

27. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovornih odredbi o naknadi. Naime, odredba čl. 12.3. i točke (D) ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknade prema mišljenju suda predstavlja ugovorne odredbe čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovorne odredbe čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

28. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i zatvaranje kredita ni oko njegovog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

29. Postojanje znatnije neravnoteže se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužitelja proizlazi da nije imao nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer mu je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imao mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvaćanjem predmetne ugovorne odredbe tužitelj bi bio onemogućen u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

30. Kako se o odredbi o plaćanju naknada za obrade kredita i osiguranje nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bile unaprijed formulirane od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i osiguranje kredita), sud je odlučio kao pod I. i III. izreke presude.

31. Vezano uz visinu tužbenog zahtjeva sud je proveo dokaz uvidom u izvršio uvid u dopis tuženika od 11. prosinca 2025. (str. 7 spisa) iz kojeg je vidljivo da je po

Ugovoru o nenamjenskom kreditu broj 9012521937 naknada naplaćena 23. svibnja 2007. u iznosu od 2.400,00 HRK, sada 318,53 eura, i da je po Ugovoru o brzom gotovinskom kreditu broj 9022390034 naknada naplaćena 21. svibnja 2018. u iznosu od 174,00 HRK, sada 23,09 eura.

32. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

33. Tužitelju su priznate kamate u skladu sa zatraženim, od dana stjecanja temeljem čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja.

34. Tuženik je u postupku istakao i prigovor zastare postavljanja deklaratornog i s tim u svezi kondemnatornog zahtjeva za isplatom.

35. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatroni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ugovorne odredbe članka 12.3. i točke D. ugovora o kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo, i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev- 2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravno shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva.

36. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. i IV. izreke presude.

37. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužitelju dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

38. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 413,28 eura. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 100,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištu 28.4.2026. u iznosu od 100,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak sastava podneska od 2.2.2026. kao očitovanja na odgovor na tužbu u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eura (Tbr.9/3 Tarife) kao i trošak zahtjeva za dostavom dokumentacije u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 32. Tarife) ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 400,00 eura. Tužitelju su priznati troškovi pristojbi na tužbu i presudu (6,64 i 6,64 eura) ili ukupni troškovi postupka u visini od 413,28 eura.

39. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

40. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod V. izreke presude.

Slavonski Brod, 26. svibnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Andrej Garić, Slavonski Brod,
2. Odvj. Maja Čuljak, Zagreb.

Broj zapisa: **9-30888-8963b**

Kontrolni broj: **0a79f-a5cdf-cd1c5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.